

” *Astra inclinant,
sed non obligant.*
Hviezdy nás vedú,
ale nezávajú. “

KROKY
MEDZI
NAMI
ANA MAYA

metafora

K R O K Y

M E D Z I

N A M I

A N A M A Y A

ANA MAYA
KROKY MEDZI NAMI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 329. publikáciu.

Z anglického originálu *The Steps Between Us* preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 208
Tlač Finidr, s.r.o.

The Steps Between Us
Copyright © 2025 by Ana Maya
All rights reserved.
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Anna Chelemendiková 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-043-3 (ePub)
ISBN 978-80-8305-042-6 (pdf)
ISBN 978-80-8305-041-9 (print)

Táto kniha je fikcia.

Mená, postavy, miesta a udalosti sú dielom autorkinej
fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými
osobami, živými či mŕtvymi, s podnikmi, udalosťami
alebo lokalitami je čisto náhodná.

*A JPBP. Nuestras vidas no podrían ser más diferentes ni
estar más alejadas, y sin embargo
pienso en ti cada instante de cada día, y me pregunto
cuántos pasos hay entre nosotros.*

Venované JPBP. Naše životy nemôžu byť odlišnejšie
ani vzdialenejšie od seba, a predsa na teba myslím
každý deň, každú minútu a premýšľam,
koľko krokov nás od seba delí.

Minulosť | PRVÁ ČASŤ

Problém s peniazmi je nasledujúci: nie sú ľahké. Päťdesiat tisíc dolárov v stodolárovkách váži približne pol kilogramu, takže pol milióna pridá do vašej batožiny dobrých päť kíľ. Zastavila som sa a prepočítala, koľko ďalších zväzkov sa ešte zmestí do kufra.

Z televíznej obrazovky znel hlas Katharine Hepburnovej: „Začínam mať pocit, že so mnou niečo rozhodne nie je v poriadku.“ Mala som presne ten istý pocit, a moje pocity ma nikdy neklamali.

Bol posledný júnový deň roku 2005 a v televízii bežal film *Stage Door*, jedna z tých rozšafných komédií so ženskými hrdinkami z tridsiatych rokov. Mohla som tie dialógy počúvať donekonečna bez toho, aby som sa dívala na obrazovku – pohyby hercov som poznala naspamäť. Polopriehľadné hodvábné závesy ametystovej farby sa vlnili vo vánku prúdiacom cez otvorené francúzske okná. Vzduch vonku mal sviežu, zelenú vôňu konvaliniek.

Mala som izbu na najvyššom poschodí. Dom stál na riečnom ostrove v juhovýchodnej Európe, v krajine, ktorá za posledné storočie zmenila svoju rozlohu a názov toľkokrát, že jej meno

stratilo význam. A rovnako aj ľudia stratili svoju identitu. A svet sa zasa raz stal o niečo viac šialeným.

O dve hodiny sa mala konať ďalšia policajná razia a kufor s peniazmi musel dotedy zmiznúť. Informoval nás jeden z našich špicľov, ktorý pracoval na polícii.

Dokonca aj veľký vidiecky dom – obklopený ozbrojenými mužmi a vybavený kamerovým systémom, zamaskovaný ako moderná pevnosť – mal dvere, ktoré sa dali otvoriť za správnych okolností. Náš dom bol presne takouto pevnosťou, ukrytou za múrom z vrb a tisovcov dvojradových, ktorý sa tiahol v oboch smeroch pozdĺž brehu rieky.

Dom aj ostrov sa volali *Salice*, čo bol taliansky názov pre vrbu. Botanik, ktorý skúmal pôdu a rastliny na pozemku ešte predtým, než sme ho kúpili, vždy pomenovával stromy latinskými názvami – *Salice nero* a *Salice bianco* –, a tak sa to meno udomácnilo. Ostrovu sa hovorilo aj Miznúci ostrov, pretože v zime, keď sa z rieky dvíhala mliečna hmla, ho z pevniny nebolo vôbec vidno.

Balisto ich vycítil. Jeho špicaté uši zachytili rozruch niekoľko minút predtým, než sa otvorila ťažká oceľová brána.

Najprv bolo počuť hluk, až potom prišli vozidlá: autá, dodávky, sirény, megafóny, a dokonca aj helikoptéra, ktorej obrovské vrtule rozfúkali prach, štrk a trávu do všetkých strán. Krátko nato sa začali valiť uniformovaní muži – ako zboroví speváci v muzikáli na West Ende. Po rokoch sme sa naučili rozpoznávať ich podľa farby ich taktického vybavenia: tlmená modrá patrila bežným jednotkám, antracitová špeciálnym jednotkám, čierna tajnej polícii a muži v snehobielych uniformách s radmi medailí na hrudi boli zvyčajne tí najpomalší tuťmáci, ktorí dorazili ako

poslední na svojich luxusných limuzínach. Zároveň sme si osvojili aj umenie nevenovať im pozornosť – všetci boli len súčasťou tej istej bábkovej hry.

Mohla som zostať vnútri domu, alebo sa k nim dokonca pridať, keďže som vedela, že ich domová prehliadka bude zbytočná. Celé to divadlo sa vždy obmedzilo na to, že v zablatených čižmách pochodovali po našich rustikálnych drevených podlahách, chytali a otvárali všetko, čo malo kľučku, strkali ruky do zásuviek, skriniek a šatníkov... ohmatávali, prehrabávali, predstierali, že niečo hľadajú, a pritom len rozhadzovali naše veci okolo seba. Pointa bola jasná – ukázať, kto stojí za touto fiktívnou pátracou operáciou, a to tak, že zanechajú svoj oficiálny podpis: neporiadok.

Náš právnik postával dole, v rozľahlej vstupnej hale, a skúmal príkaz na domovú prehliadku, ktorý už videl deň predtým, no aj tak zo seba svedomito chrľil námietky v mene svojho klienta, tváriac sa pohoršene. Jeho hlas sa rozliehal všetkými smermi kolosálneho domu. Ďalšia báбка, ale aspoň bola na našej výplatnej listine.

Náš personál bol v pohotovosti. Nie preto, lebo by očakával nebezpečenstvo, ale preto, lebo musel byť pripravený zvládnuť všetko, čo by sa mohlo stať.

Stála som na vrchu schodiska a pozorovala ten chaos pod sebou. Keby niekto zdvihol pohľad, uvidel by mladú ženu po tridsiatke, priemernú a nenápadnú v každom smere, s knihou a puzdrom na cigarety v ruke. Nebola som ani éterická kráska, ani diabolsky príťažlivá, ale niečo medzi tým. Nič na mne nebolo výnimočné, okrem ostrého kontrastu medzi mojou bledou pleťou, vlasmi špinavej blond farby a čiernym oblečením, ktoré

som nosila vždy: čierne topy a čierne capri nohavice s krátkym rozparkom na vonkajšej strane nohy. Milovala som jednoduché, neprešpekulované oblečenie. Čierny odev bol ako temnota, do ktorej som sa mohla zabaliť a skryť sa pred svetom.

Zišla som dolu a premýšľala, kam sa usadiť s knihou. Ešte predtým som sa uistila, že môj syn Charlie, ktorý bol vtedy len batola, je vonku s opatrovatelkou, v kvetinovej záhrade za domom.

Balisto teraz sedel pred vchodovými dverami a nakláňal svoju dokonale tvarovanú hlavu zo strany na stranu, akoby počítal ľudí na prednom trávniku. Bol to nemecký ovčiak, pomenovaný po čokoládovej tyčinke, so zlatisto-medenou srstou na hlave, s pevnou čeľusťou a čiernym sedlom, ktoré sa mu tiahlo od krku až po chvost. Po chvíli ho však unavilo všetko to hemženie sa a s nespokojným povzdychom sa zosunul na podlahu a položil si bradu na chladný mramor. Bol to čistokrvný strážny pes, vyšľachtený a vycvičený, aby ma chránil, ale časom stratil záujem o čokoľvek iné než naháňanie veвериčiek a vtákov, maškrtenie a našu obľúbenú hru – skrývačku.

„*Mitkommen*,“ zavelila som – pod' so mnou – a zľahka som si plesla po ľavom stehne, keď som vyšla von s úmyslom trochu sa poprechádzať. Na poslednú chvíľu som si to však rozmyslela a posadila sa na hojdačku. Bola pripevnená k hrubému konáru starého duba, na ktorom spočívala malá drevená skrýša v podobe domčeka. Ľudia ju využívali len zriedka, väčšinu času ju obývali pavúky a chrobáky.

Balisto sa uvelebil pod stromom, v tieni, ktorý si dočasne zvolil za svoju oázu. Vietor sa okolo nás pohyboval v nerovnomerných vlnách – raz bol sotva citeľný, inokedy prudký, až rozvíril

lístie na konároch a rozosial lupienky čerešňových kvetov po celej záhrade. Vyzula som si baleríny – boli lapisovo modré, vyrobené z krokodílej kože – a odhodila ich nabok. Jednu nohu som si vložila na hojdačku, druhou som sa odrazila dozadu, keď som zazrela ďalšie auto, ako prichádza po štrkovej príjazdovej ceste. Bol to starý Mercedes-Benz triedy S-Class, veľký ako tank. Nielenže mal tú najškaredšiu hnedú farbu, akú som kedy videla – pripomínala spálené *jalapeños* alebo čili papričky –, ale jeho dieselový motor vydával hlasné, vibrujúce dunenie, ktoré sa zosynchronizovalo s hukotom helikoptéry nad našimi hlavami, a dokonca ho prekonávalo v hlasitosti. Balisto si prikryl ňufák mohutnou labou a nervózne zažmurkal. Ten hluk ho otravoval. Helikoptéra sa vyšvihla vyššie, aby urobila ďalší okruh nad ostrovom, akoby aj ju rozčuloval rev prichádzajúceho vozidla.

Auto sa zastavilo, jeho vodič zrejme zvažoval, kde má zaparkovať. Keďže nebolo voľné miesto, ostal stáť priamo pri východe z brány. Pocítila som úľavu v ušiach, keď motor konečne stíchol. Dvere sa otvorili a z auta vystúpil vysoký muž – nemal oblečenú uniformu, ale džínsy a olivovozelenú nepriestrelnú vestu, prehodnú cez žlté tričko. Myslel si, že ho chce niekto zastreliť?

Keď má primárne podnikanie vašej rodiny kriminálny charakter, existujú len dve veci nebezpečnejšie než väzenie alebo smrť. Prvou je únos. Druhou je, keď vás niekto zastihne nepripravených. Znamenalo to, že sme buď potrebovali viac špicľov, alebo si tí, ktorých sme mali, neplnili svoje povinnosti. Jediný dôvod, prečo sa tento neznámy muž mohol objaviť na našom pozemku, bol ten, že ho preveril a zavolať niekto z rodiny.

Obvykle som lenivá pri vyhodnocovaní mojich prvých dojmov – nechávam si to na neskôr, keď je deň na konci. Na tomto

mužovi ma však niečo upútalo. Pôsobil, akoby sa sem nehodil, akoby si odbehol z natáčania akéhosi lacného televízneho krimiseriálu a náhodou sa ocitol u nás, aby si skočil po inštrukcie k režisérovi.

Vyzeral neupravené, akoby práve vyliezol z postele – a to sem jednoducho nepasovalo. Prižmúrila som oči, aby som si ho lepšie obzrela. Mal tmavohnedé vlasy, nakrátko ostrihané, no napriek tomu neučesané. Jeho fúzy boli podozrivo dobre upravené, čo ostro kontrastovalo s jeho zanedbaným, odrasteným strniskom. A ako čerešnička na torte – mal na nose zrkadlové slnečné okuliare s hrubým zlatým rámom. Vzal si zo zadného sedadla hnedú koženú bundu, prehodil si ju cez plece a premeral si terén, rozhodujúc sa, kam sa vybrať. Potom si všimol mňa na hojdačke a vykročil mojim smerom. Prítomnosť polície ho očividne netrápila – ignoroval ju, keď prechádzal okolo.

Balisto zdvihol hlavu z trávy, jeho inštinkty sa na chvíľu prebudili, no o dve sekundy neskôr usúdil, že cudzinec nepredstavuje bezprostrednú hrozbu. Možno to bol sebaklam na strane psa. Pravdepodobnejšie však bolo, že nezacítil žiadne jedlo a usúdil, že tento muž nestojí za jeho pozornosť.

Čím bližšie neznámy návštevník prichádzal, tým rýchlejšie mi búšilo srdce zvedavosťou. Vedela som, že som ho nikdy predtým nevidela, a predsa bol pocit, že ho poznám, príliš silný na to, aby som ho ignorovala.

Cítila som, ako ma pozoruje cez zrkadlové sklá slnečných okuliarov. Zostala som sedieť na hojdačke, moja intuícia bola v súlade s Balistovou – muž nebol nepriateľský. Keď sa priblížil, usmial sa a zložil si okuliare. Mal husté obočie a výrazný orlí nos. V ostrom svetle mu zreničky úplne zmizli v tmavých dúhovkách

– mal oči také hnedé, až sa zdali takmer čierne. Príťahovali môj pohľad, lákali ma dívať sa do nich. A tak som sa do nich zadívala. Ako mačiatko hypnotizované pokrčeným kusom papiera priviazaným na šnúrku hompálajúcim sa pred ním.

•

O desať rokov neskôr, keď bol vystrojený pre kamery a médiá, oblečený v drahom vlneno-hodvábnom obleku značky Brioni, obutý v topánkach značky Archie z londýnskej Jermyn Street, s uhladenými vlasmi, oholenou bradou a fúzami precízne zastrihnutými a štýlovo vytvarovanými, s excentrickými hranatými okuliarmi s čiernym rámom na nose, vyzeral ako uhladený kretén. No v ten prvý deň, keď som ho videla, bol jeho celkový vzhľad uspokojivý, vo viacerých ohľadoch.

•

Opýtal sa ma, či hovorím po anglicky. Prikývla som.

„Bývate tu?“ Jeho hlas bol príjemný, mal správnu hlasitosť na takéto popoludnie – hlboký a chrapľavý, s upokojujúcim dozvukom. Zachytila som v ňom zmes rôznych prízvukov, pričom dominovala americká angličtina s jemným nádychom španielčiny.

Opäť som prikývla a dúfala, že bude pokračovať.

„Nemohol som si nevšimnúť, že sa na mňa pozeráte,“ povedal, akoby tým vysvetľoval, prečo ku mne prišiel.

Tvárila som sa, že ho ignorujem, takže pokračoval: „Som tu prvýkrát. Trvalo mi celú večnosť, kým som to tu našiel, a pritom je to také veľké, že sa to nedá prehliadnúť, ak viete, čo tým myslím. Ste odtiaľto?“ Po tejto vete nasledoval jeho široký, pobavený úsmev. Zvedavo, no opatrne zablúdil pohľadom k Balistovi, ktorý

sa už-už ponáral do spánku, ale stále si nebol istý, či ho môže pohladkať, alebo nie.

Jednou z mojich iritujúcich vlastností bolo, že keď som nevedela, čo mám povedať, odpovedala som protiotázkou, presmerujúc rozhovor preč od akýchkoľvek osobných či nepríjemných tém.

„Koho hľadáte?“ opýtala som sa ľahostajným tónom.

Jemne nadvihol obočie, zrejme prekvapený mojou správnou výslovnosťou v angličtine, akoby sme boli obaja pasažieri, ktorí nastúpili do toho istého vlaku a z nejakého zvláštneho dôvodu skončili tu.

„Nuž, asi šéfa.“ Vytiahol z vrecka džínsov malý žltý papierik a otočil ho ku mne, aby som si mohla prečítať meno. „Maximilian Moler. Poznáte ho?“

Ukázala som na predné dvere domu a povedala mu, nech sa obráti na plešatého právnika v tmavomodrom obleku, ktorý mu pomôže nájsť toho, koho hľadá.

„A volá sa Maks,“ dodala som. „Bez toho x.“

Lenže on neodišiel. Iba tam tak stál, akoby mi chcel robiť spoločnosť, premýšľajúc, čo ešte by mi mohol povedať.

„Čo vravíte na to auto?“ ukázal na hnedé monštrum zaparkované na príjazdovej ceste. Táto neokázalá, nešikovná otázka ma nečakane pobavila – očividne sa iba snažil udržať konverzáciu.

„Môžem byť úprimná?“ spýtala som sa. Zasmial sa a pri očiach sa mu vytvorili drobné ryhy, slabé náznaky vejárovitých vrások.

„Zriedka stretávam krásne ženy, ktorých cnosťou je úprimnosť. Len do toho, zvládnem to,“ usmial sa na mňa a na lícach sa mu prehĺbili jamky.

Pocítila som, ako mi stúpa červeň do tváre.

„Vaše auto znie impozantne,“ zaklamala som a nohami som sa na hojdačke odrazila viac dozadu. Balisto začal pomaly vrtieť huňatým chvostom zo strany na stranu, zametajúc zem, akoby nám dával najavo, že by sme už mohli skončiť s týmto nezmyselným rozhovorom a nechať ho spať.

„Vlastne to nie je moje auto, požičal som si ho. Aj ten hrmot, ktorý robí...“ Začal sa prehrabávať vo vnútorných vreckách na bunde. Vylovil červenú škatuľku marlboriek a ponúkol mi cigaretu. Pokrútila som hlavou. Nikdy som neprijímala cigarety od cudzích ľudí.

Ukázal na malú čiernu škatuľku ležiacu na zemi vedľa mojej knihy a puzdra na cigarety.

„To je zapalovač? Môžem si ho požičať?“ Naozaj to bol môj zapalovač – starožitný kúsok v štýle art deco, vyrobený z čierneho smaltu a zdobený diamantmi, značky Cartier, priamo z Paríža. Bol to jediný cenný predmet, ktorý som stále nosila so sebou. Prikývla som.

Zohol sa, chytil ho do ruky a pritom si prečítal názov knihy. Bola v angličtine, zjavne ju poznal, ale nekomentoval to.

„Čo znamená to A?“ opýtal sa, keď si všimol vyryté písmeno na zapalovači.

„Moje meno.“

To bol môj signál, aby som zosadla z hojdačky a vrátila sa späť do domu. Vzala som mu z ruky zapalovač, nechala som knihu, puzdro na cigarety aj topánky za sebou a odišla som bez jediného pohľadu späť, čím som ho pripravila o akékoľvek ďalšie vysvetlenie či rozhovor. Povedať mu svoje meno by bolo príliš dôverné, príliš skoro, a ja som nemala ani najmenšiu túžbu predstaviť sa. Ľudia mali vo zvyku zmeniť svoje správanie, keď sa dozvedeli, že Maks je môj otec.

Balisto ma sprevádzal, podráždený z toho, že sa opäť niekam presúvam, no keď sme obaja vošli dovnútra, natiahol sa na podlahe vo vstupnej hale a začal si ochladzovať gaštanovú srst'. Preskočila som ho a rýchlo prešla do knižnice, pretože z jej okien bolo vidieť priamo na dub s hojdačkou. Knižnica bola kvalitne vybavená, jej steny boli pokryté knihami od podlahy až po strop.

Na jednej strane miestnosti, za masívnym stolom z brazílskeho palisandra, spočívali Maksove zbierky kriminálnych románov, ktoré zhromažďoval už od mladosti. Mysteriózne romány, zločinecké ságy, knihy od Ellery Queenovej v pevnej väzbe, antológie kriminálok, zbierky detektívnych príbehov, poviedky o vraždách, majstrovské diela z kategórie trilerov... Na protitahlej stene boli jazykové slovníky, od latinčiny po ruštinu, encyklopédie symbolov, knihy o svetových náboženstvách a umeleckých smeroch, rôzne tezaury a nekonečné množstvo biografí maliarov, spisovateľov a hercov. Okrem toho sa tam nachádzali medicínske knihy – nielen učebnice, ale aj odborné publikácie o anatómii, slovníky lekárskeho termínov, a dokonca aj lekárske časopisy, starostlivo uložené v zelených kožených puzdrách so zlatým gravírovaním. Posledná stena patrila klasikám, od Danteho Alighieriho po Stefana Zweiga. Luxusné pevné väzby, často v pôvodných jazykoch, všetky bez prachu a zoradené v abecednom poradí.

Bola to moja obľúbená miestnosť v dome, najmä vďaka veľkým, kvalitne vyšúchaným koženým kreslám farby tymianového medu. Boli prikrýté pestrofarebnými mäkkými dekami, ktoré ručne ušila Mãe (vyslovuje sa *mai*), čo bolo meno, ktorým som volala svoju matku. Strávila som v týchto kreslách nespočetné dni a noci, sediac bokom, s nohami prehodenými cez obrovské

operadlo a hlavou dokonale zaborenou do horného rohu sedadla. Počas chladných mesiacov ohrieval knižnicu obrovský kozub, v ktorom horeli drevené polená. Teraz pôsobil opustene, ako prázdne divadelné javisko. Zavrela som dvere a po špičkách prešla k jednému z okien, schovaná za lesklými brokátovými závesmi, cez ktoré som zároveň nenápadne vykúkala. V knižnici panovalo strašidelné ticho.

•

V škole mi príšerne nešla matematika, rovnako ako prírodné vedy. Čítala som len tie romány, ktoré som si vybrala sama, nie tie, ktoré mi prikázali čítať. Nenávidela som analyzovanie literatúry. Nenávidela som otázku: *Čo tým chcel autor povedať?* Nenávidela som memorovanie dátumov, udalostí, bitiek. Dejiny boli zaujímavé iba vtedy, keď sa podávali ako príbeh, inak ma nudili. Nenávidela som písanie slohov. No bola som obdarená schopnosťou ľahko vstrebávať jazyky, takže som do dvanástich rokov plynule ovládala angličtinu, španielčinu, taliančinu a nemčinu spolu s mojím rodným jazykom (ktorý sa pred dvadsiatimi rokmi volal srbochorvátčina, kým toto pomenovanie nezaniklo). Francúzštinu som sa nenaučila. Tá zrejme nebola kompatibilná s mojou krvnou skupinou. Učenie jazykov mi išlo prirodzene – bola som jazykový chameleón, často som si vytvárala imaginárnu osobnosť, v závislosti od jazyka, ktorým som práve hovorila. Keď som bola malá, cvičila som si rôzne jazyky na bábikách, tak ako to robia dievčatá, keď sa hrajú. Keď som vyrástla, bábiky zmizli, ale naučené prízvuky zostali.

•

Neznámy muž, ktorý prišiel, stál na tom istom mieste, ležérne fajčil cigaretu a pozoroval dom, policajtov prechádzajúcich okolo neho a kvetné lupene víriace vo vzduchu. Vedela som, že sa správam trochu detinsky, ale bolo to len preto, lebo som nechcela, aby náš krátky a nečakaný rozhovor bol iba ilúziou, sebaklamom, ktorý sa v skutočnosti nikdy nestal. Preto som pri okne zotrvala o niečo dlhšie, aby som sa uistila, že ten muž je skutočný.

Neboli to jeho šarmantné reči ani šibalské úsmevy, ktoré ma na ňom zaujali. Bola to úplná absencia napätia či nebezpečenstva, ktorú som cítila v jeho prítomnosti.

Hoci naše prvé stretnutie bolo nezabudnuteľné, po zvyšok toho popoludnia sme už spolu neprehovorili, hoci som ho stále pozorne sledovala.

Keď dofajčil cigaretu, zamieril do domu. Potichu som pootvorila dvere a nesmelo nakukla do chodby. Prehodil pár slov s naším právnikom a ten ho následne odviedol do Maksovej pracovne.

Balisto, ktorý ešte stále predstieral, že je mŕtvy, otrávený z množstva ľudí, ktorí sa pohybovali po celom areáli, sa zrazu zdvihol a vykročil za nimi, čo bolo zvláštne – nemal vo zvyku prejavovať záujem o cudzích ľudí ani ich sprevádzať, ak mu to nebolo výslovne prikázané.

Keď som sa uistila, že náš hosť je s Maksom, opäť som skontrolovala Charlieho, vrátila sa do domu a nenápadne sa presunula do jedného z tajných úkrytov, z ktorého som mala výhľad na Maksovu pracovňu. Hrubá stena spájajúca jeho spálňu s kanceláriou bola v skutočnosti zamaskovaná skriňa s tajnými dverami na oboch stranách, zakrytá vitrážovými panelmi. Každý, kto bol v jednej z miestností, mohol obdivovať abstraktné kresby na skle, netušiac, že ho niekto môže sledovať z druhej strany.